

Doğum Sancısı

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 14 Şubat 2017

Askıntı bir kelam, tüm yitip gidene yığdığımız sorumluluk ama bir yandan da cebelleştığımız vicdanın üstü örtülü hüviyeti.

Kandırılmalı bir yaşam: Kâh üzünç yüklü bir gölgeye dert yanmak kâh kemirgen bir duyguya rast gelip de edinilesi en yüksek merteye yine, güven duygusunun ihmali iken sınırlarımızın ihlali...

Nankör bir beyanat belki de bitimsiz bir rehavet çöreklenip de randımanı düşük bir fiiliyatta etkin rol sahibi: Durduk yerde sinen durmadan getirilen açılımın içini dışını dikleyen ve derken boyumuzun ölçüsü alıp kala kalmışlığımız...

Dergahın hangi müridi yadsıyabilir ki hele ki aşkın rehaveti çöküp de bizler kıyasıya nefret odaklı silüetlere bilfiil iştiğal ederken ve derken detone bir tınıda serkeş meziyetlerin de iştiraki ile, demlendiğimiz gönüllerde kundaklanan masumiyet hem de en küçük zerresine kadar.

Görkemli vedalardan çıktım yola bu akşam ve seyrindeyim iç âlemimde konuşlu bir serçe edasıyla.

Anlatamadıklarımı anlamlandırırken, ant içtiğim bir sunumu da ihya ediyor adeta dış sesin coşkusuna eşlik eden beylik söylemler. Zifiri kara mademki gecenin zaptı, ben de eğrilmeden bükülmeden hayata baş koymanın endamı ile türetiyorum: önce sevgilerle kesişen bir dünya yaratıyorum ve sonrasını az sonra öğreneceğim hikâyeler yazıyorum.

Yazmasında köyümün sevabı, dercesine taşlığında şehir en hoyrat nidalarını savururken bir duvardan diğerine ve bölücü imlerle boğuluyor yalnızlığın kisvesinde yoldaş olmuş bir kalemler olan yolculuğum...

Anlamazlar oysa deyip de çıkmıştım yola derken pür-neşe daldılar aklın konuk bellediği sayısız rahvan gölge ve kayıtlara geçirdiğim iç sesin ikbalinde, aşka ve sevgiye delalet nice ölümlü tümce. Öyle ya: Bir yazıyordum bir siliyordum belli ki doğum sancısı, demişti yazar. Yazar bellediğim nice nüktedan dokunuş ve mabet bildiğim iç dünyanın aktarımı iken şu cümle silsilesi.

Ahkâm kesenler rotadan hepten çıkardı: Önce hayallerim çalınmıştı ve derken tutuklandım aklın hapishanesinde; bölücü imlerdi yine tehdit unsuru ve kıyımı idi doğramaya başladığım hangi elem ise, İlahi Kudretin sığınağında, martaval okuyanlara inat, daha çok sevdim ve daha az tükettim hayat iksirini ve çoğaldım sevdikçe, azaldım nefretlere olan isyanımda, katık yapmışken umudu ve körelen düş gücünde insan ırkının, türettiğime kâniydim belki de benlik sancısından muzdarip bir fani olmanın ötesinde, efkârı da yastık bellemişken...

İklimler soğuk nevale idi: Yaz bile barındırmıyordu samimiyeti ve doğurganlığını hüznün bu yüzden yazın başında dünyaya gözlerini açmış bir fani iken, ben hepten kışa sevdalandım. Aklandıkça doğa, saydım kar taneciklerini ve rahmet okudum önce yaza sonra da kenetlendiğim beşinci mevsime:

Azıcık ılıştırdım en soğuk nameyi ve durak bildiğim hangi notaysa sürtüştüm bu kez minvalinde yorgun bir ömür kadar tadımın olmadığı ama tatmadığım aşklardan da nasiplendim haftanın sekizinci günü bu sayede sağalttım acılarımı, ilişttirdim göğüs yakama ölü adamlardan miras bir hakkaniyet iken yine şairin iz düşümü bir imgede tüm terk edilmişliğim ile ihbar ettim: Önce tanrı'ya sonra da sana. Sandığımdansa sanmadıklarım saklıydı sandığımın çürük iskeletinde bir bir andıkça ölü taarruzlarını yürek iken boyunduruğunda evrenin, evren ki hükmedenlerce gasp edilmiş bir boşluk iken yine boş kutulara sığdırmakla mükellef kıldığım zaruri bir mahlûk iken varlığımdan arda kalan.

Katı belleklerde yumuşak sevdalar...nasıl nasıl da gönül koymuştu oysa...belli ki bir kehanet belli ki yorgun bir ömrün tayfası iken geçkin yıllar ve geçirgen tahayyüllerde bir ırmak kadar akışkan, bir yürek kadar da sırnaşık..

Neyin hükmüydü de cüret etmiştim boşluğa savrulmayı yine zapt ederken gecenin bekçisi sayısız insan ve nidalarından sorumlu düş Tanrım...

Mabedimde varlığımın ve uzamında hayalet şehirlerin, kayıp kıtaların da yolcusu iken israf ettiklerim ve beyan ettiğim bir yolculukta kala kalmışlığım.

Geceden arda kalan mı?

Tehir ettiğimin bir ömrün yanında ne ola ki?

Sonrası da zaten öncesizliğim kadar haram ve tezat bir hegemonya hele ki şeytan bile yolda kalmışlığına aldırılmazken düş simsarlarından ödünç aldığı sevdaları hele ki kudretini asla yadsıyamayacağı kâfir bir tını ya da metazori bir bedel iken ödemekten gayrisi yeteri kadar muğlâk bir sancı, evrenin çatı katında baş aşağı asılı yaraların kör dövüşü yine gök kubbede asılı kalmışlığın hıncını yine insanoğlundan alan...